

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 17 december 2020*

”Överklagande – Tillnärmning av lagstiftning – Förordning (EU) nr 305/2011 – Harmonisering av villkor för saluföring av byggprodukter – Harmoniserade tekniska standarder och föreskrifter – De harmoniserade standarderna EN 14342:2013, EN 14904:2006, EN 13341:2005 + A1:2011 och EN 12285-2:2005 – Talan om ogiltigförklaring”

I de förenade målen C-475/19 P och C-688/19 P,

angående två överklaganden enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 20 juni och den 18 september 2019,

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av J. Möller och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud, biträdda av M. Kottmann, M. Winkel Müller och F. van Schewick, Rechtsanwälte,

klagande (C-475/19 P och C-688/19 P),

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företrädd av C. Hermes, M. Huttunen och A. Sipos, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans (C-475/19 P och C-688/19 P),

Republiken Finland, företrädd av S. Hartikainen och A. Laine, båda i egenskap av ombud,

intervenient i första instans (C-475/19 P),

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot samt domarna L. Bay Larsen, C. Toader (referent), M. Safjan och N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: tyska.

följande

Dom

- 1 Förbundsrepubliken Tyskland har i mål C-475/19 P yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 10 april 2019, Tyskland/kommissionen (T-229/17, ej publicerad, nedan kallad den första överklagade domen, EU:T:2019:236) Genom denna dom ogillade tribunalen Förbundsrepubliken Tysklands talan om ogiltigförklaring av, för det första, kommissionens beslut (EU) 2017/133 av den 25 januari 2017 om att med en restriktion behålla hänvisningen till den harmoniserade standarden EN 14342:2013 Trägolv – Egenskaper, utvärdering av överensstämmelse och märkning i *Europeiska unionens officiella tidning* i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 (EUT L 21, 2017, s. 113), för det andra, kommissionens beslut (EU) 2017/145 av den 25 januari 2017 om att med en restriktion behålla hänvisningen till den harmoniserade standarden EN 14904:2006 Sportbeläggningar – Specifikation för inomhusytor avsedda för olika sporter i *Europeiska unionens officiella tidning* i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 (EUT L 22, 2017, s. 62) (nedan gemensamt kallade de första omtvistade besluten), för det tredje, kommissionens meddelande av den 10 mars 2017 inom ramen för genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter och om upphävande av direktiv 89/106/EEG (EUT C 76, 2017, s. 32) (nedan kallat genomförandemeddelandet), i den del det hänvisar till de harmoniserade standarderna EN 14342:2013 och EN 14904:2006, för det fjärde, kommissionens meddelande av den 11 augusti 2017 inom ramen för genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter och om upphävande av rådets direktiv 89/106/EEG (EUT C 267, 2017, s. 16), i den del det hänvisar till de harmoniserade standarderna EN 14342:2013 och EN 14904:2006, för det femte, kommissionens meddelande av den 15 december 2017 inom ramen för genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter och om upphävande av rådets direktiv 89/106/EEG (EUT C 435, 2017, s. 41), i den del det hänvisar till de harmoniserade standarderna EN 14342:2013 och EN 14904:2006, och, för det sjätte, kommissionens meddelande av den 9 mars 2018 inom ramen för genomförandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter och om upphävande av rådets direktiv 89/106/EEG (EUT C 92, 2018, s. 139) i den del det hänvisar till de harmoniserade standarderna EN 14342:2013 och EN 14904:2006, (nedan gemensamt kallade de tre andra omtvistade besluten).
- 2 Förbundsrepubliken Tyskland har i mål C-688/19 P yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av tribunalen den 9 juli 2019, Tyskland/kommissionen (T-53/18, ej publicerad, EU:T:2019:490) (nedan kallad den andra överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen Förbundsrepubliken Tysklands talan om ogiltigförklaring av, för det första, kommissionens beslut (EU) 2017/1995 av den 6 november 2017 om att behålla hänvisningen till den harmoniserade standarden EN 13341:2005 + A1:2011 om stationära termoplasttankar för lagring av eldningsolja, fotogen och dieselbränslen ovan mark i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 i *Europeiska unionens officiella tidning*, (EUT L 288, 2017, s. 36), och, för det andra, kommissionens beslut (EU) 2017/1996 av den 6 november 2017 om att behålla hänvisningen till den harmoniserade standarden EN 12285-2:2005 om fabrikstillverkade ståltankar i *Europeiska unionens officiella tidning* i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 (EUT L 288, 2017, s. 39) (nedan gemensamt kallade de andra omtvistade besluten)

Tillämpliga bestämmelser

- 3 I skälen 1–3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter och om upphävande av rådets direktiv 89/106/EEG (EUT L 88, 2011, s. 5) anges följande:

”(1) I medlemsstaternas bestämmelser krävs att byggnadsverk p[r]ojekteras och utförs så att säkerheten för människor, husdjur eller egendom inte äventyras och miljön inte skadas.

(2) Dessa bestämmelser har en direkt inverkan på kraven för byggprodukter. Dessa krav återspeglas således i nationella produktstandarder, nationella tekniska godkännanden och andra nationella tekniska specifikationer och bestämmelser relaterade till byggprodukter. På grund av olikheterna mellan dessa krav hindrar de handeln inom unionen.

(3) Denna förordning bör inte inverka på medlemsstaternas rätt att ange de krav som de anser nödvändiga för att säkerställa skyddet av hälsa, miljö och arbetstagare när byggprodukterna används.”

- 4 Artikel 1 i förordningen, med rubriken ”Syfte”, har följande lydelse:

”Denna förordning anger villkoren för att släppa ut eller tillhandahålla byggprodukter på marknaden genom att fastställa harmoniserade bestämmelser om hur byggprodukternas prestanda anges i förhållande till deras väsentliga egenskaper och om användningen av CE-märkning på dessa produkter.”

- 5 I artikel 2 i förordningen, vilken har rubriken ”Definitioner”, anges följande:

”I denna förordning gäller följande definitioner:

...

4. *väsentliga egenskaper*: de egenskaper hos byggprodukten som rör de grundläggande kraven för byggnadsverk.

...”

- 6 I artikel 3.1 och 3.2 i förordning nr 305/2011, med rubriken ”Grundläggande krav för byggnadsverk och byggprodukters väsentliga egenskaper”, föreskrivs följande:

”1. De grundläggande krav för byggnadsverk som anges i bilaga I ska utgöra grunden för att förbereda standardiseringsmandat och harmoniserade tekniska specifikationer.

2. Byggprodukters väsentliga egenskaper ska fastställas i harmoniserade tekniska specifikationer i förhållande till de grundläggande kraven för byggnadsverk.”

- 7 Artikel 8 i förordningen har rubriken ”Allmänna principer för och användning av CE-märkning”. I artikel 8.4 föreskrivs följande:

”En medlemsstat får inte inom sitt territorium eller under sitt ansvar förbjuda eller hindra tillhandahållande på marknaden eller användning av byggprodukter som bär CE-märkningen, om angivna prestanda motsvarar kraven för sådan användning i den medlemsstaten.”

8 I artikel 17 i förordningen, som har rubriken ”Harmoniserade standarder”, anges följande:

”1. Harmoniserade standarder ska fastställas av de europeiska standardiseringsorgan som förtecknas i bilaga I till direktiv 98/34/EG [av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter (EGT L 204, 1998, s. 37)], på grundval av de förfrågningar (nedan kallade mandat), som utfärdats av kommissionen i enlighet med artikel 6 i det direktivet, efter att ha hört den ständiga byggkommitté som avses i artikel 64 i denna förordning (nedan kallad ständiga byggkommittén).

...

3. De harmoniserade standarderna ska tillhandahålla metoder och kriterier för bedömning av byggprodukternas prestanda i förhållande till deras väsentliga egenskaper.

Om det anges i det relevanta mandatet ska det i en harmoniserad standard hänvisas till avsedd användning för de produkter som standarden omfattar.

De harmoniserade standarderna ska, om så är lämpligt och utan att äventyra resultatens riktighet, tillförlitlighet och stabilitet, föreskriva metoder som är mindre betungande än provning för att bedöma byggprodukternas prestanda i förhållande till deras väsentliga egenskaper.

...

5. Kommissionen ska bedöma om de harmoniserade standarder som fastställs av de europeiska standardiseringsorganen överensstämmer med det berörda mandatet.

Kommissionen ska i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra en förteckning över hänvisningar till de harmoniserade standarder som överensstämmer med de berörda mandaten.

Följande ska anges för varje harmoniserad standard i förteckningen:

- a) Hänvisningar till eventuella ersatta harmoniserade tekniska specifikationer.
- b) Datum för början av samexistensperioden.
- c) Datum för slutet av samexistensperioden.

Kommissionen ska offentliggöra eventuella uppdateringar av denna förteckning.

Från datumet för samexistensperiodens början ska det vara möjligt att använda en harmoniserad standard för att göra en prestandadeklaration för en byggprodukt som omfattas av denna standard. Nationella standardiseringsorgan är skyldiga att införliva de harmoniserade standarderna i enlighet med direktiv 98/34/EG.

Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 36–38 ska den harmoniserade standarden från och med datumet för slutet av samexistensperioden vara det enda sättet att upprätta en prestandadeklaration för en byggprodukt som omfattas av denna standard.

Vid samexistensperiodens slut ska motstridiga nationella standarder upphävas och medlemsstaterna ska besluta att alla motstridiga nationella bestämmelser ska upphöra att gälla.”

- 9 I artikel 18 i förordning nr 305/2011, med rubriken ”Formell invändning mot harmoniserade standarder”, föreskrivs följande:

”1. Om en medlemsstat eller kommissionen anser att en harmoniserad standard inte helt uppfyller de krav som fastställs i det berörda mandatet, ska den berörda medlemsstaten eller kommissionen, efter att ha hört den ständiga byggkommittén, ta upp frågan i den kommitté som inrättats genom artikel 5 i direktiv 98/34/EG och redovisa skälen för detta. Den kommittén ska efter att ha hört de relevanta berörda europeiska standardiseringsorganen yttra sig utan dröjsmål.

2. Mot bakgrund av yttrandet från den kommitté som inrättats enligt artikel 5 i direktiv 98/34/EG ska kommissionen besluta att i *Europeiska unionens officiella tidning* offentliggöra, inte offentliggöra, offentliggöra med restriktioner, behålla, behålla med restriktioner eller återkalla hänvisningarna till den berörda harmoniserade standarden.

3. Kommissionen ska underrätta det berörda europeiska standardiseringsorganet om sitt beslut och, om så krävs, begära en översyn av den berörda harmoniserade standarden.”

- 10 I artikel 19.1 i förordningen, med rubriken ”Europeiskt bedömningsdokument”, föreskrivs bland annat följande:

”Efter en begäran från en tillverkare om en europeisk teknisk bedömning ska ett europeiskt bedömningsdokument upprättas och antas av de tekniska bedömningsorganens organisation för varje byggprodukt som inte omfattas eller inte helt omfattas av en harmoniserad standard, vars prestanda inte helt kan bedömas i förhållande till sina väsentliga egenskaper i enlighet med en gällande harmoniserad standard, bland annat då

...

- b) den bedömningsmetod som föreskrivs i den harmoniserade standarden inte är lämplig för minst en väsentlig egenskap för den produkten,
- c) någon bedömningsmetod för minst en väsentlig egenskap för den produkten inte föreskrivs i den harmoniserade standarden.”

- 11 I bilaga I till förordningen anges ”grundläggande krav för byggnadsverk”. I punkt 3 i denna bilaga, som har rubriken ”Hygien, hälsa och miljö”, föreskrivs följande:

”Byggnadsverk ska projekteras och byggas så att de under sin livscykel inte kommer att utgöra ett hot mot arbetstagarnas brukarnas eller grannarnas hygien eller hälsa och säkerhet eller orimligt hög grad under hela sin livscykel påverka miljökvaliteten eller klimatet under uppförande, användning och rivning, i synnerhet som en följd av något av följande:

...

- b) Utsläpp av farliga ämnen, flyktiga organiska föreningar (VOC), växthusgaser eller farliga partiklar till inomhus- eller utomhusluften.

...”

- 12 Direktiv 98/34 har ersatts av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1025/2012 av den 25 oktober 2012 om europeisk standardisering och om ändring av rådets direktiv 89/686/EEG och 93/15/EEG samt av Europaparlamentets och rådets direktiv 94/9/EG, 94/25/EG, 95/16/EG,

97/23/EG, 98/34/EG, 2004/22/EG, 2007/23/EG, 2009/23/EG och 2009/105/EG samt om upphävande av rådets beslut 87/95/EEG och Europaparlamentets och rådets beslut 1673/2006/EG (EUT L 316, 2012, s. 12).

- 13 Den kommitté som inrättades genom artikel 5 i direktiv 98/34 ersattes av den som föreskrivs i artikel 22 i förordning nr 1025/2012, i dess ursprungliga lydelse.

Bakgrunden till tvisterna

Mål C-475/19 P

- 14 Bakgrunden till tvisten har sammanfattats på följande sätt i punkterna 5–13 i den första överklagade domen:

”5 Den 12 november 1997 gav Europeiska kommissionen Europeiska standardiseringskommittén [(CEN)] ett mandat med referensnummer M/119 för utarbetande av harmoniserade standarder för golvbeläggningar. Dessa standarder skulle omfatta en rad väsentliga egenskaper, såsom reaktion på brandutveckling, vattentäthet, hållfasthet och utsläpp av asbest och formaldehyd och pentaklorfenolinnehåll. Mandat M/119 gavs enligt [rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter (EUT L 40, 1989, s. 12)] och ändrades genom mandat M/137 av den 25 juli 2000 samt genom mandat M/119 rev.1 av den 22 juni 2010 för att inkludera utsläpp av en rad andra farliga ämnen, såsom flyktiga organiska föreningar.

- 6 Bland dessa standarder innehöll den harmoniserade standarden EN 14342:2013 'Träggolv – Egenskaper, utvärdering av överensstämmelse och märkning' metoder och kriterier för utvärdering av prestanda avseende en rad väsentliga egenskaper. Vad gäller frigörelsen av andra farliga ämnen, såsom flyktiga organiska föreningar, föreskrevs följande i klausul 4.4 i den harmoniserade standarden EN 14342:2013:

'Enligt de nationella bestämmelserna om farliga ämnen kan det krävas att frigörande av andra farliga ämnen och ibland innehållet i dessa ämnen rapporteras och verifieras, utöver vad som behandlats i andra artiklar, när de byggvaror som berörs av denna standard släpps ut på dessa marknader.

I avsaknad av harmoniserade europeiska testmetoder är det lämpligt att rapportera och verifiera frigörande/innehåll med beaktande av tillämpliga nationella bestämmelser där de används ...'

- 7 Den harmoniserade standarden EN 14904:2006 'Sportbeläggningar – Specifikation för inomhusytor avsedda för olika sporter' avsåg även ett antal väsentliga egenskaper såsom nötning, hållbarhet, reaktion på brandutveckling, utsläpp av formaldehyd och pentaklorfenol-innehåll. Beträffande andra farliga ämnen angavs följande i fotnot 1 i bilaga ZA.1 till nämnda harmoniserade standard:

'Utöver eventuella särskilda artiklar som rör farliga ämnen i denna standard kan det finnas andra krav som är tillämpliga på de varor som denna standard innehåller. För att följa bestämmelserna i EU-direktivet om byggprodukter bör dessa krav även iakttas där och när de tillämpas.'

- 8 Den 21 augusti 2015 framställde Förbundsrepubliken Tyskland formella invändningar vid kommissionen med stöd av artikel 18 i förordning nr 305/2011 mot de harmoniserade standarderna EN 14342:2013 och EN 14904:2006.

- 9 Förbundsrepubliken Tyskland gjorde gällande att de två omtvistade standarderna inte helt uppfyllde kommissionens mandat och att byggprodukternas väsentliga egenskaper inte hade fastställts enligt artikel 3.2 i förordning nr 305/2011. Kommissionen angav att dessa två standarder åsidosatte artikel 17.3 i förordning nr 305/2011 och mandat M/119, eftersom de inte innehöll harmoniserade utvärderingsförfaranden för utsläpp av andra farliga ämnen, såsom flyktiga organiska föreningar.
- 10 Förbundsrepubliken Tyskland begärde därefter att referenserna till standarderna, i avvaktan på harmoniserade kontrollmetoder för utsläpp av andra farliga ämnen och utsläpp av eller innehåll av dessa ämnen, skulle dras tillbaka från *Europeiska unionens officiella tidning* eller, i andra hand, att de skulle offentliggöras med restriktion, så att de omtvistade reglerna i de omtvistade bestämmelserna om utsläpp av andra farliga ämnen inte ansågs vara harmoniserade och att medlemsstaterna skulle ha rätt att anta nationella bestämmelser om kontrollmetoder för att säkerställa att de grundläggande kraven för byggnadsverk rörande hälsa iakttogs.
- 11 Kommissionen antog den 25 januari 2017 [de första omtvistade besluten].
- 12 I artikel 1 i beslut 2017/133 anges följande:
- ’Hänvisningen till den harmoniserade standarden EN 14342:2013 Trägolv – Egenskaper, utvärdering av överensstämmelse och märkning ska behållas med en restriktion.
- Kommissionen ska lägga till följande restriktion i förteckningen över hänvisningar till harmoniserade standarder i *Europeiska unionens officiella tidning*: ’Klausul 4.4 i standard EN 14342:2013 utesluts från tillämpningsområdet för den offentliggjorda hänvisningen.’
- 13 I artikel 1 i beslut 2017/145 anges följande:
- ’Hänvisningen till den harmoniserade standarden EN 14904:2006 Sportbeläggningar – Specifikation för inomhusytor avsedda för olika sporter ska behållas med en restriktion.
- Kommissionen ska lägga till följande restriktion i förteckningen över hänvisningar till harmoniserade standarder i *Europeiska unionens officiella tidning*: ’Anmärkning 1 i bilaga ZA.1 till standard EN 14904:2006 utesluts från tillämpningsområdet för den offentliggjorda hänvisningen.’”
- 15 Den 10 mars 2017 offentliggjorde kommissionen genomförandemeddelandet, i vilket förteckningen över samtliga harmoniserade standarder på området för förordning nr 305/2011 återgavs. När det gäller de två standarderna EN 14342:2013 och EN 14904:2006 redogjorde detta meddelande i huvudsak för de restriktioner som redan angetts i de första omtvistade besluten.
- 16 Den 11 augusti 2017, den 15 december 2017 och den 9 mars 2018 offentliggjorde kommissionen de tre andra omtvistade meddelandena.

Mål C-688/19 P

- 17 I punkterna 1–12 i den andra överklagade domen redogörs det för bakgrunden till tvisten enligt följande:
- ”1. Den 26 februari 1999 gav [kommissionen] [CEN] ett mandat med referensen M/131 för utarbetande av harmoniserade standarder för rör, tankar och rördelar som inte kommer i kontakt med dricksvatten. Dessa standarder skulle omfatta en rad väsentliga egenskaper, såsom bärförmåga och stabilitet, krosstyrka, bärkraft och täthet.

- 2 År 2004 antog CEN den harmoniserade standarden EN 12285–2:2005 om ståltankar. Vad gäller det särdrag avseende prestanda avseende ”bärförmåga och stabilitet” som anges i mandat M/131, behandlas detta i tabellerna i avsnitt ZA, i vilka det föreskrivs att produkterna vad gäller materialtjocklek ska uppfylla kraven i klausul 4.3.6.1 och tabell 3 i den harmoniserade standarden. I denna klausul och i denna tabell anges vilka lägsta materialtjocklekar som ska iakttas för de aktuella tankarna.
3. År 2005 och år 2010 antog CEN den harmoniserade standarden EN 13341:2005 + A1:2011 för stationära termoplasttankar. Denna standard innehöll metoder och kriterier för utvärdering av prestanda för en rad väsentliga egenskaper. Vad gäller det särdrag avseende prestanda avseende ”bärförmåga och stabilitet” som anges i mandat M/131, behandlas detta i tabellerna i avsnitt ZA.1 i bilaga ZA. I dessa föreskrivs att produkterna ska uppfylla kraven i tabellerna 4–6 i den harmoniserade standarden avseende materialtjockleken. I tabellerna 4–6 anges vilka minimimaterialtjocklekar som ska iakttas av de aktuella tankarna.
4. De harmoniserade standarderna innehåller inga särskilda krav eller utvärderingsmetoder för det fall dessa tankar skulle användas i områden där det finns risk för jordbävning eller översvämning. De innehåller inte heller några krav på förankring i marken av de tankar som är avsedda för konstruktion.
- 5 Detsamma gäller de egenskaper avseende prestanda avseende ”krosstyrka” och ”bärkraft” för vilka dessa harmoniserade standarder inte innehåller någon metod eller något kriterium för utvärdering av nämnda prestanda.
- 6 Den 21 augusti 2015 framförde Förbundsrepubliken Tyskland formella invändningar vid kommissionen mot de harmoniserade standarderna EN 13341:2005 + A1:2011 och EN 12285–2:2005, i enlighet med artikel 18 i förordning [nr 305/2011].
- 7 Förbundsrepubliken Tyskland ansåg att de två omtvistade standarderna inte helt uppfyllde kommissionens mandat M/131 och att byggprodukternas väsentliga egenskaper inte hade fastställts enligt artikel 3.2 i förordning nr 305/2011. Kommissionen angav att dessa två standarder åsidosatte artikel 17.3 i förordning nr 305/2011 och mandatet M/131, eftersom de inte innehöll några metoder för att mäta prestanda vad gäller bärförmåga och stabilitet, krosstyrka och bärkraft och särskilt vid användning av dessa produkter i områden där det finns risk för jordbävning eller översvämning.
- 8 Förbundsrepubliken Tyskland begärde därefter, beträffande de harmoniserade standarderna EN 13341:2005 + A1:2011 och EN 12285–2:2005, att hänvisningarna till standarderna, i avvaktan på metoder för att mäta prestanda vad gäller bärförmåga och stabilitet, krosstyrka och bärkraft och särskilt vid användning av dessa produkter i områden där det finns risk för jordbävning eller översvämning, skulle offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* med en restriktion eller i andra hand att de skulle dras tillbaka från *Europeiska unionens officiella tidning* för stationära termoplasttankar och fabrikstillverkade ståltankar.
- 9 Efter samråd med den ständiga byggkommittén som inrättats genom artikel 64 i förordning nr 305/2011, hänsköt kommissionen ärendet till den kommitté som inrättats genom artikel 22 i förordning [nr 1025/2012]. Den senare kommittén yttrade sig över de formella invändningarna.
- 10 Kommissionen antog den 6 november 2017 [de andra omtvistade besluten].

11 I artikel 1 i beslut 2017/1995 anges följande:

’Hänvisningen till den harmoniserade standarden EN 13341:2005 + A1:2011 ’Stationära termoplasttankar för lagring av eldningsolja, fotogen och dieselbränslen ovan mark – Formblåsta eller rotationsgjutna polyetentankar samt rotationsgjutna tankar av anjoniskt polymeriserad polyamid-6-plast – Krav och provningsmetoder’ ska behållas i *Europeiska unionens officiella tidning*.’

12 I artikel 1 i beslut 2017/1996 anges följande:

’Referensnummer till den harmoniserade standarden EN 12285–2:2005 ’fabrikstillverkade ståltankar – del 2: Horisontella, cylindriska enkel- och dubbelmantlade tankar för lagring ovan jord av vattenförorenade brännbara och icke brännbara vätskor’ ska behållas i *Europeiska unionens officiella tidning*.’

Talan vid tribunalen och de överklagade domarna

Mål T-229/17

- 18 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 19 april 2017 väckte Förbundsrepubliken Tyskland talan om ogiltigförklaring av dels de första omtvistade besluten, dels genomförandemeddelandet.
- 19 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 4 augusti 2017 ansökte Republiken Finland om att få intervensera till stöd för Förbundsrepubliken Tysklands yrkanden. Ordföranden på tribunalens första avdelning beviljade denna ansökan genom beslut av den 1 september 2017.
- 20 Förbundsrepubliken Tyskland ingav, med stöd av artikel 86.3 i tribunalens rättegångsregler, tre yrkanden om justering av talan till tribunalens kansli den 9 oktober 2017, den 2 mars 2018 och den 20 maj 2018, och yrkade att de tre andra omtvistade meddelandena skulle ogiltigförklaras.
- 21 Till stöd för sin talan åberopade Förbundsrepubliken Tyskland tre grunder. Den första grunden avsåg åsidosättande av de väsentliga formföreskrifter som följer av artikel 18 i förordning nr 305/2011. Den andra grunden avsåg åsidosättande av motiveringsskyldigheten och den tredje grunden avsåg åsidosättande av materiella bestämmelser i nämnda förordning.
- 22 Genom den första överklagade domen ogillade tribunalen talan, eftersom den i vissa delar inte kunde tas upp till sakprövning, med avseende på genomförandemeddelandet och de tre andra omtvistade meddelandena, och såvitt avsåg de första omtvistade besluten saknade grund.

Mål T-53/18

- 23 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 31 januari 2018 väckte Förbundsrepubliken Tyskland talan om ogiltigförklaring av de andra omtvistade besluten.
- 24 Till stöd för sin talan åberopade Förbundsrepubliken Tyskland två grunder. Den första grunden avsåg åsidosättande av motiveringsskyldigheten och den andra avsåg åsidosättande av materiella bestämmelser i förordning nr 305/2011.
- 25 Genom den andra överklagade domen ogillade tribunalen talan i dess helhet.

Förfarandena vid domstolen och parternas yrkanden

- 26 Förbundsrepubliken Tyskland har i sitt överklagande i mål C-475/19 P yrkat att domstolen ska
- upphäva den första överklagade domen,
 - ogiltigförklara de första omtvistade besluten,
 - ogiltigförklara genomförandemeddelandet och de tre andra omtvistade meddelandena,
 - i andra hand återförvisa målet till tribunalen vad gäller yrkandena om ogiltigförklaring av de första omtvistade besluten, genomförandemeddelandet och de tre andra omtvistade meddelandena, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 27 Republiken Finland har yrkat att domstolen ska bifalla Förbundsrepubliken Tysklands yrkanden i mål C-475/19 P.
- 28 Förbundsrepubliken Tyskland har i sitt överklagande i mål C-688/19 P yrkat att domstolen ska
- upphäva den andra överklagade domen,
 - ogiltigförklara de andra omtvistade besluten,
 - i andra hand återförvisa målet till tribunalen vad gäller yrkandena om ogiltigförklaring av de andra omtvistade besluten, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 29 Kommissionen har yrkat att domstolen ska
- ogilla överklagandena i deras helhet, och
 - förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.
- 30 Ordföranden på första avdelningen har genom beslut av den 15 september 2020 förenat målen C-475/19 P och C-688/19 P vad gäller domen.

Prövning av överklagandena

Invändningen om rättegångshinder

Parternas argument

- 31 Kommissionen har gjort gällande att överklagandena inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de endast innebär en upprepning av de argument som anfördes vid tribunalen och att det inte anges vilka punkter i de överklagade domarna som kritiseras.
- 32 Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att den invändningen inte ska godtas.

Domstolens bedömning

- 33 Det framgår av artiklarna 168.1 d och 169.2 i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande, vid äventyr av att överklagandet eller den aktuella grunden inte kan tas upp till sakprövning. Ett överklagande som endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen uppfyller därmed inte detta krav. När en klagande har ifrågasatt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten, kan de rättsfrågor som prövats av tribunalen dock på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande (beslut av den 5 september 2019, Iceland Foods/EUIPO, C-162/19 P, ej publicerat, EU:C:2019:686, punkt 5 (generaladvokatens ståndpunkt punkt 6 och där angiven rättspraxis)).
- 34 I förevarande mål identifieras i överklagandena som helhet med tillräcklig precision de punkter i de överklagade domarna som ifrågasätts och skälen till att de, enligt klaganden, utgör felaktig rättstillämpning. Överklagandena innefattar därmed inte, vilket kommissionen påstått, enbart upprepningar eller återgivanden av argument som framförts vid tribunalen. Domstolen kan därmed göra sin rättsprövning.
- 35 Eftersom klaganden därmed har uppfyllt den motiveringsskyldighet som erinras om i punkt 33 ovan, ska kommissionens invändning att talan inte kan tas upp till sakprövning ogillas.

Prövning i sak

- 36 Förbundsrepubliken Tyskland har åberopat tre grunder till stöd för sitt överklagande i mål C-475/19 P. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 263 första stycket FEUF, genom att tribunalen i den första överklagade domen underlät att beakta att genomförandemeddelandet och de tre andra omtvistade meddelandena medförde rättsverkningar som skiljde sig från dem som de första omtvistade besluten gav upphov till. Som andra grund har kommissionen gjort gällande att denna dom strider mot artikel 18.2 i förordning nr 305/2011, jämförd med artikel 17.5 i samma förordning, eftersom dessa bestämmelser inte bara gav kommissionen befogenhet utan även förpliktade kommissionen att vidta en av de åtgärder som föreslagits av Förbundsrepubliken Tyskland. Den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 18.2 i nämnda förordning, jämförd med artikel 3.1 och 3.2 samt artikel 17.3 i samma förordning, genom att kommissionen enligt dessa bestämmelser är skyldig att undersöka om de standarder som avses i de första omtvistade besluten äventyrar iakttagandet av de grundläggande kraven för byggnadsverk.
- 37 Republiken Finland har intervenerat till stöd för den andra och den tredje grunden i mål C-475/19 P.
- 38 Förbundsrepubliken Tyskland har i mål C-688/19 P åberopat två grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser att tribunalen åsidosatt artikel 18.2 i förordning nr 305/2011, jämförd med artikel 17.5 i samma förordning, såtillvida att den underlät att beakta att dessa bestämmelser inte bara gav kommissionen befogenhet utan även förpliktade kommissionen att vidta en av de åtgärder som föreslagits av Förbundsrepubliken Tyskland. Som andra grund har Förbundsrepubliken Tyskland gjort gällande att tribunalen i den andra överklagade domen åsidosatte artikel 18.2 i nämnda förordning, jämförd med artiklarna 3.1 och 3.2 samt 17.3 i samma förordning, eftersom tribunalen inte beaktade att dessa bestämmelser förpliktade kommissionen att kontrollera om de standarder som avses i de andra omtvistade besluten äventyrar iakttagandet av de grundläggande kraven för byggnadsverk.

Den första grunden i mål C-475/19 P: de omtvistade meddelandena påstås vara bindande

– Parternas argument

- 39 Förbundsrepubliken Tysklands första grund består av två delar.
- 40 I den första delgrunden har klaganden gjort gällande att genomförandemeddelandet och de tre andra omtvistade meddelandena, i motsats till vad tribunalen fann, har bindande rättsverkningar. Enligt artikel 17.5 i förordning nr 305/2011 möjliggjorde nämligen, enligt Förbundsrepubliken Tyskland, kommissionens offentliggörande av förteckningen över hänvisningar till harmoniserade standarder i *Europeiska unionens officiella tidning* användningen av en harmoniserad standard från och med den dag då samexistensperioden inleddes och ledde till att användningen blev obligatorisk från och med datumet för slutet av samexistensperioden, för att upprätta en prestandadeklaration för en byggprodukt som omfattas av denna standard. Tribunalen gjorde således enligt Förbundsrepubliken Tyskland en felaktig bedömning när den slog fast att dessa meddelanden saknade nya rättsverkningar jämfört med de första omtvistade beslutens rättsverkningar.
- 41 Genom den andra delgrunden har klaganden kritiserat tribunalen för att den fann att klaganden måste visa att nämnda meddelanden hade påverkat klagandens intressen eller väsentligt förändrat klagandens rättsliga ställning, trots att en medlemsstat inte behöver visa att rättsakten har rättsverkningar som berör den personligen eller som påverkar dess intressen.
- 42 Kommissionen har gjort gällande att talan inte kan vinna bifall såvitt avser denna grund i någon av dess två delar.

– Domstolens bedömning

- 43 Vad gäller den första grundens första del påpekar domstolen att de första omtvistade besluten, såsom framgår av punkterna 42, 43 och 64 i den första överklagade domen, har fått rättsverkningar gentemot klaganden, såväl i den mån dess förstahandsyrkande ogillats, som i den del klagandens andrahandsyrkande delvis bifölls. Det var den omständigheten att talan delvis bifölls såvitt avsåg detta yrkande som föranledde kommissionen att i genomförandesyfte anta de fyra omtvistade meddelandena.
- 44 Såsom tribunalen helt riktigt slog fast i punkt 49 i den första överklagade domen, är följaktligen de meddelanden som kommissionen har antagit inom ramen för genomförandet av förordning nr 305/2011, när de endast avser en uppdatering av förteckningen över samtliga hänvisningar till harmoniserade standarder, till följd av att en medlemsstat delvis har godtagit en reservation som gjorts med stöd av artikel 18.1 i denna förordning, i själva verket begränsade till att, vad gäller de harmoniserade standarder som är i fråga, hänvisa till dessa, utan att ge upphov till andra rättsverkningar än dem som redan uppkommit för denna medlemsstat genom de beslut som antagits av denna medlemsstat med stöd av artikel 18.2 i den förordningen.
- 45 Eftersom det, såsom framgår av punkterna 43–45 i den första överklagade domen, framgår av genomförandemeddelandets syfte, innehåll och sammanhang samt av de tre andra omtvistade meddelandena och följaktligen av en utförlig analys av dessa, att de syftade till att upprepa de restriktioner som redan angetts i de första omtvistade besluten, hade tribunalen fog för att anse att nämnda meddelanden inte kunde ha några självständiga rättsverkningar.
- 46 Överklagandet kan därför inte bifallas såvitt avser denna delgrund.

- 47 När det gäller den första grundens andra del ska den underkännas som verkningslös, på grund av att den endast kan vinna framgång om det slås fast att de meddelanden som kommissionen har lämnat inom ramen för genomförandet av förordning nr 305/2011 hade självständiga rättsverkningar.
- 48 Under dessa omständigheter kan överklagandet i mål C-475/19 P inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra och den tredje grunden i mål C-475/19 P och den första och den andra grunden i mål C-688/19 P, avseende tolkningen av artikel 18.2 i förordning nr 305/2011

– Parternas argument

- 49 Förbundsrepubliken Tyskland har genom den andra grunden i mål C-475/19 P och den första grunden i mål C-688/19 P i huvudsak gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 18.2 i förordning nr 305/2011. Domstolen påpekar att när det gäller den andra grunden i mål C-475/19 P och den första grunden i mål C-688/19 P, vilka båda består av tre delar, är dessa formulerade på ett jämförbart sätt.
- 50 I den första och den andra delgrunden har klaganden erinrat om att kommissionen har rätt att göra en restriktion med avseende på en viss harmoniserad standard, vilket klaganden för övrigt har föreslagit att den ska göra i förevarande fall. Kommissionen har således inte bara en möjlighet utan även en skyldighet att endast delvis skapa de rättsverkningar som föreskrivs i denna förordning, när det gäller en standard som inte helt uppfyller kraven i motsvarande mandat, vilket tydligt framgår av ordalydelsen i artikel 18.2 i förordning nr 305/2011.
- 51 Det följer således av artikel 17.5 andra stycket i denna förordning att när de harmoniserade standarderna offentliggörs i enlighet med mandaten ska kommissionen begränsa sig till att offentliggöra hänvisningar till standarder som helt överensstämmer med dessa mandat.
- 52 Eftersom det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning nr 305/2011 motsvarar det förfarande som avses i artikel 17.5 andra stycket i samma förordning, kan inte heller det som förbjuds i artikel 18.2 vara tillåtet enligt artikel 17.5 förordningen.
- 53 Genom den tredje delgrunden har klaganden kritiserat det ”stora utrymme för skönsmässig bedömning” som tribunalen i de första och andra överklagade domarna tillerkände kommissionen. Såsom domstolen slog fast i punkt 43 i domen av den 27 oktober 2016, James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), utgör denna nämligen, enligt klaganden, även om utarbetandet av en sådan harmoniserad standard anförtros ett privaträttsligt organ, icke desto mindre en nödvändig genomförandeåtgärd som är strikt omgärdad av de väsentliga kraven enligt unionsrätten, och som tillkommit på kommissionens initiativ och under kommissionens ledning och tillsyn. I detta sammanhang ankommer det enligt klaganden på kommissionen att uppfylla sin uppgift att kontrollera formella och materiella aspekter.
- 54 Även den tredje grunden i mål C-475/19 P och den andra grunden i mål C-688/19 P är jämförbart formulerade.
- 55 Enligt klaganden underlät tribunalen att beakta den omständigheten att kommissionen enligt artikel 18.2 i förordning nr 305/2011, jämförd med artiklarna 3.1 och 3.2 och 17.3 i samma förordning, är skyldig att undersöka om de harmoniserade standarderna gör det möjligt för medlemsstaterna att säkerställa att de grundläggande kraven för byggnadsverk iakttas. De harmoniserade standarderna bör nämligen göra det möjligt att utvärdera en byggprodukts prestanda vad gäller dess väsentliga egenskaper för att uppfylla de grundläggande kraven för byggnadsverk.

- 56 Republiken Finland, som har intervenerat till stöd för den andra och den tredje grunden för överklagandet i mål C-475/19 P, har i huvudsak gjort gällande att tribunalen underlät att beakta den omständigheten att kommissionen enligt förordning nr 305/2011 är skyldig att kontrollera om en harmoniserad standard uppfyller de grundläggande kraven för byggnadsverk, vad gäller alla de uppgifter som krävs enligt det mandat som ligger till grund för denna standard. Om en standard visar sig vara ofullständig på något sätt, är kommissionen skyldig att i den mån standarden inte uppfyller bedömningskriterierna för de grundläggande krav som föreskrivs i mandatet medge att medlemsstaterna behåller möjligheten att införa nationella krav vad gäller dessa väsentliga egenskaper.
- 57 Kommissionen har yrkat att överklagandet inte ska vinna bifall såvitt avser den andra och den tredje grunden i mål C-475/19 P samt den första och den andra grunden i mål C-688/19 P.

– *Domstolens bedömning*

- 58 För det första framgår det av lydelsen i artikel 18.1 i förordning nr 305/2011 att förfarandet för formell invändning kan inledas när en medlemsstat eller kommissionen anser att en harmoniserad standard ”inte helt” uppfyller de krav som fastställs i det berörda mandatet, vilket omfattar såväl situationen att en standard är ofullständig vad gäller detta mandat som situationen att mandatet åsidosätts på flera punkter.
- 59 Enligt samma bestämmelse ankommer det, när en invändning har framställts, på kommissionen, efter samråd med den ständiga byggkommittén och den kommitté som inrättats genom artikel 22 i förordning nr 1025/2012, att bedöma om standarden åtminstone delvis uppfyller kraven i mandatet. Om så är fallet är kommissionen alltså skyldig att avgöra om denna standard eller den del av standarden som uppfyller dessa krav ska offentliggöras eller bibehållas i *Europeiska unionens officiella tidning*, helt eller delvis, eller om den ska dras tillbaka.
- 60 I artikel 18.2 i förordning nr 305/2011 föreskrivs däremot inte att kommissionen får förena hänvisningen till en harmoniserad standard med sådana restriktioner som dem som begärts av klaganden annat än ett offentliggörande eller delvis bevarande.
- 61 Det är riktigt att ordet ”delvis”, som bland annat finns den i den franska eller den italienska språkversionen av artikel 18.2 i förordning nr 305/2011, i vissa andra språkversioner, såsom i den tyska, den engelska, den spanska och den polska språkversionen, motsvaras av uttrycket ”med förbehåll” eller ”med restriktioner”. Kommissionen kan emellertid inte, inom ramen för det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i denna förordning, tillåta medlemsstaterna att, genom en restriktion, komplettera innehållet i en icke fullständigt harmoniserad standard. I annat fall skulle den inkräkta på de befogenheter som tilldelas europeiska standardiseringsorgan såväl i artikel 17 som i artikel 18.3 i nämnda förordning. Dessa standardiseringsorgan är de enda som har behörighet att fastställa eller ändra innehållet i standarden mot bakgrund av det mandat som ges.
- 62 Det är fortfarande möjligt för kommissionen att underlåta att offentliggöra, att offentliggöra eller att helt eller delvis bevara eller ta bort referenser till en harmoniserad standard som helt eller delvis överensstämmer med motsvarande mandat, beroende på yttrandet från den kommitté som avses i artikel 22 i förordning nr 1025/2012, med det är inte en skyldighet som åligger denna institution.
- 63 I förevarande fall gjorde tribunalen en riktig bedömning när den i punkt 94 i den första överklagade domen slog fast att klagandens argument att kommissionen inte hade gjort en bedömning av de aktuella harmoniserade standardernas överensstämmelse med motsvarande mandat saknade stöd i de faktiska omständigheterna, eftersom kommissionen i skälen 9, 11, 14 och 15 i de första omtvistade besluten uttryckligen hade medgett, vad gäller de aktuella klausulerna, att de kriterier och metoder som var nödvändiga för utvärderingen av andra farliga ämnens prestanda saknades, vilket innebar att dessa klausuler, eftersom de inte var tillämpliga, uttryckligen skulle uteslutas från tillämpningsområdet

för hänvisningarna till de aktuella harmoniserade standarderna. Genom att göra detta använde sig kommissionen i de första omtvistade besluten av möjligheten den har att endast delvis behålla referenserna till de harmoniserade standarderna.

- 64 Vidare påpekade tribunalen, i punkterna 42 och 44 i den andra överklagade domen, med rätta att även om ”de harmoniserade standarderna i fråga inte helt motsvarar motsvarande mandat och [även om] egenskaperna avseende prestanda, såsom krosstyrka, bärkraft och täthet inte omfattas av de metoder och kriterier som används för att utvärdera prestandan hos de harmoniserade standarderna i fråga”, kunde denna omständighet inte ”leda till att [de andra omtvistade] besluten ogiltigförklaras, eftersom det, i detta mandat, inte anges något om upprättande av prestandakriterier avseende installation eller användning av tankar i områden där det finns risk för jordbävning eller översvämning”.
- 65 För det andra, såsom framgår av skälen 1 och 2 i förordning nr 305/2011, får dessa regler, även om medlemsstaternas bestämmelser kräver att ”byggnadsverk” projekteras och utförs på ett sådant sätt att de inte innebär fara för personer, husdjur eller egendom och inte skadar miljön, påverkar dessa bestämmelser direkt de krav som gäller för ”byggprodukter”, som, i sin tur, på grund av skillnaderna mellan dem, hindrar handeln inom unionen.
- 66 För att underlätta deras fria rörlighet är syftet med förordning nr 305/2011 därför, såsom föreskrivs i artikel 1 i förordningen, att ange villkoren för att släppa ut eller tillhandahålla ”byggprodukter” på marknaden genom att fastställa harmoniserade bestämmelser både om hur byggprodukternas prestanda anges i förhållande till deras väsentliga egenskaper och om användningen av CE-märkning på dessa produkter.
- 67 Enligt artikel 8.4 i förordning nr 305/2011 får en medlemsstat inte inom sitt territorium eller under sitt ansvar förbjuda eller hindra tillhandahållande på marknaden eller användning av byggprodukter som bär CE-märkningen, om angivna prestanda motsvarar kraven för sådan användning i den medlemsstaten.
- 68 Medlemsstaternas möjlighet att anta nationella bestämmelser för att reglera sina egna metoder för bedömning av ”byggprodukter” med avseende på aspekter som inte omfattas av en harmoniserad standard skulle, i strid med syftet med förordning nr 305/2011, kunna begränsa den fria rörligheten för byggprodukter som motsvarar den harmoniserade standarden, eftersom tillverkarna av ”byggprodukter” skulle riskera att ställas inför olika nationella förfaranden och kriterier i sådan utsträckning att deras produkters faktiska tillträde till marknaden skulle kunna hindras. Om en byggprodukt inte omfattas eller inte helt omfattas av en harmoniserad standard, så att prestanda som motsvarar dess väsentliga egenskaper inte kan bedömas fullständigt i enlighet med den befintliga harmoniserade standarden, ankommer det i förekommande fall på tillverkaren att begära en europeisk teknisk bedömning i enlighet med artikel 19 i nämnda förordning.
- 69 Såsom anges i skäl 3 till förordning nr 305/2011 bör denna förordning dock inte inverka på medlemsstaternas rätt att ange de krav som de anser nödvändiga för att säkerställa skyddet av hälsa, miljö och arbetstagare när byggprodukterna används.
- 70 Av detta följer att en medlemsstat kan föreskriva särskilda regler för installation och användning av ”byggprodukter”, under förutsättning att dessa bestämmelser inte innehåller krav som avviker från de harmoniserade standarderna när det gäller utvärdering av dessa produkter eller deras CE-märkning.
- 71 I förevarande fall gjorde tribunalen sig inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkt 102 i den första överklagade domen slog fast att kommissionen inte kunde anta en restriktion som angav att medlemsstaterna hade rätt att införa nationella bestämmelser om testmetoder och kontroller av frigörande av andra farliga ämnen.

- 72 Tribunalen gjorde vidare en riktig bedömning när den, i punkterna 51 och 55 i den andra överklagade domen, slog fast att användningen av tankar i områden där det finns risk för jordbävning eller översvämning inte omfattades av tillämpningsområdet för de harmoniserade standarderna i fråga, varför det inte var möjligt att komplettera dem i samband med förfarandet enligt artikel 18.2 i förordning nr 305/2011 med en begränsning i detta avseende.
- 73 Såsom har påpekats i punkt 70 ovan får medlemsstaterna emellertid införa särskilda regler för installation och användning av ”byggprodukter”, under förutsättning att dessa regler inte innehåller krav som avviker från de harmoniserade standarder som följer av förordning nr 305/2011.
- 74 För det tredje är de harmoniserade standarderna visserligen, enligt artikel 2.4 jämförd med artikel 3.1 och 3.2 och artikel 17.3 i förordning nr 305/2011, kopplade till de väsentliga egenskaperna hos ”byggprodukter” och de grundläggande kraven på ”byggnadsverk”. Syftet med denna förordning är emellertid inte att harmonisera de krav som är tillämpliga på dessa byggnadsverk, utan endast metoderna för utvärdering och rapportering av ”byggprodukternas” prestanda. De metoder och kriterier för utvärdering av ”byggprodukternas” prestanda såsom de definieras i de harmoniserade standarderna får endast göra det möjligt att säkerställa att produkternas prestanda uppfyller de väsentliga egenskaperna avseende kraven för byggnadsverk. Syftet med dessa standarder är därför inte i sig att säkerställa att själva de grundläggande kraven uppfylls.
- 75 I förevarande fall konstaterar domstolen att tribunalen i den första överklagade domen tillämpade dessa principer på ett korrekt sätt när den i punkt 95 i den överklagade domen slog fast att syftet med de harmoniserade standarderna inte är att säkerställa att de grundläggande kraven för byggnadsverk, vilka fastställs av medlemsstaterna, iaktas, utan att de, i sina bestämmelser om ”byggprodukter” som säkerställer att de grundläggande kraven iaktas, är skyldiga att använda dessa harmoniserade standarder vad gäller utvärdering av dessa produkters prestanda för att säkerställa den fria rörligheten för dessa produkter.
- 76 På samma sätt gjorde tribunalen en riktig bedömning när den i punkt 96 i samma dom slog fast att det inte ankommer på kommissionen att kontrollera huruvida de harmoniserade standarderna i fråga säkerställer att de grundläggande krav som är tillämpliga på ”byggnadsarbeten” uppfylls vad gäller utsläpp av andra farliga ämnen, eftersom syftet med de harmoniserade standarderna är att göra det möjligt att utvärdera prestandan hos ”byggprodukter”.
- 77 Vad gäller den andra överklagade domen angav tribunalen, i punkt 49 i den domen, att begäran om införande av en reservation i tillämpningsområdet för referenserna till de harmoniserade standarderna i vilket fall som helst inte kunde bifallas med stöd av artikel 18.2 i förordning nr 305/2011, eftersom ”syftet med begäran [var] att lägga till ytterligare ett krav på installation eller användning av tankar i områden där det finns risk för jordbävning eller översvämning”, trots att en sådan möjlighet till tillägg inte föreskrivs i nämnda bestämmelse.
- 78 Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den kontrollerade huruvida de aktuella standarderna var förenliga med motsvarande mandat och redogjorde för skälen till varför kommissionen inte var skyldig att kontrollera att de grundläggande kraven hade iakttagits.
- 79 För det fjärde och sista konstaterar domstolen att tribunalen, i punkt 105 i den första överklagade domen och i punkt 58 i den andra överklagade domen, endast framhöll att kommissionen inte hade gjort någon uppenbart oriktig bedömning.
- 80 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den andra och den tredje grunden i mål C-475/19 P samt den första och den andra grunden i mål C-688/19 P.
- 81 Mot bakgrund av ovanstående ska överklagandena ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 82 När överklagandet avvisas eller ogillas, eller när överklagandet bifalls och domstolen själv slutligt avgör saken, ska domstolen enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna besluta om rättegångskostnaderna. Enligt artikel 138.1 i nämnda rättegångsregler, som enligt artikel 184.1 i samma rättegångsregler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.
- 83 Kommissionen har yrkat att Förbundsrepubliken Tyskland ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Förbundsrepubliken Tyskland har tappat målet, ska Förbundsrepubliken Tyskland ersätta kommissionens rättegångskostnader i samband med förevarande överklaganden och vad gäller förfarandena vid tribunalen.
- 84 Enligt artikel 140.1 i domstolens rättegångsregler, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina rättegångskostnader.
- 85 Republiken Finland, som har intervenerat i målet vid tribunalen och som har deltagit i förfarandet vid domstolen, ska således bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandena ogillas.**
- 2) **Förbundsrepubliken Tyskland ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader i förevarande mål om överklagande och i förfarandena vid Europeiska unionens tribunal.**
- 3) **Republiken Finland ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter